

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388898224/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Sildig Opvaagen

(Orig. Fortælling.)

Jeg mindes ikke noget Dødsfald, der har vakt større Sensation, end min mangeaarige Ven Doctor L*'s i R*. Man standsede hverandre paa Gaden, Man foer omkring fra et Huus til et Andet med de Spørgsmaal: »Har De hørt det? veed De det? hvad mon var Aarsagen? mon han har gjort det i Vildelse?» o.s.v. Han var en meget elskværdig, en almindelig yndet og agtet Mand, en fortræffelig Læge med udbredt Praxis; som det syntes, lykkelig gift; Fader til sex vakke Børn, af hvilke de to ældste Sønner allerede vare i Vej, den ældste Datter forenet med en brav Embedsmand, den næstefter nylig confirmeret, og de to yngste 10 og 12 Aar gamle. Han var dertil formuende, holdt et gjæstfrit Huus, og var en altid munter og behagelig Seiskabsmand. Han havde naaet sit otte og fyrgetivende Aar, og aldrig været syg.

Pludselig lød Rygtet, at han var bleven upasselig. Hans Patienter ventede en heel Dag forgjæves. Man lod spørge til ham, Man kom for at besøge ham – han tog ikke mod Nogen: enten hedte det, at Doctoren sov, eller at han ikke var saa vel, at han kunde see Nogen. Byens anden Læge blev vel – ikke kaldet – men dog indladt. Naar Man spurgte ham om Doctor L*'s Befindende, trak han paa Skuldrene, rystede med Hovedet, og erklærede, at han ikke kjendte hans Sygdom. Lægemidler vilde han aldeles ikke bruge. Jeg, hans Præst, var den Eneste, som han havde daglig og længe hos sig. Børnene kunde han ikke lide at see; naar nogen af dem kom ind, vendte han sig om til Væggen. Saaledes lae han i otte Dage; den niende skjød han sig. – Da den anden Læge erklærede, at han havde aflivet sig i et Delirium, blev han hæderligen begravet. Jeg vilde have talt nogle Ord over hans Grav; men Smerten brød strax min Stemme, og jeg kunde for Graad neppe fremsige Jordpaakastelsesformularen.

Jeg erfarede af ham for hans Død den lønlige Aarsag til dette frygtelige Skridt. Dog, hvad dengang var en Hemmelighed, kunde ikke længe blive det, da fem Personer vare deelagtige i Samme; den Enc,

Nordlyset bd. 5, 1828

dreven af Skinsyge og billig Harme, mægtede ikke at dølge Historien om en Forbrydelse, der hellere maatte have været begravet med dens ulykkelige Offer, og indstillet alene for den evige Retfærdiges Domstol. Hvad i hiin Tidspunct sneg sig skummelt omkring, som blot mundtlig Rygte, kan gjerne nu betroes til Papiret, med Udeldelse af de Paagjældendes Navne; thi af disse ere endnu kun ilive tre af Dr. L*s Børn, som tilmed boe i Udlandet, og hans Enke, – Hovedpersonen i denne Tragoedie. – Men jeg vil begynde min Fortælling noget længere tilbage.

Det var netop fem og tive Aar før denne sørgelige Catastrophe, at jeg som theologisk Candidat antog en Huuslærerplads i R*, hvor Skolen dengang stod i slet Rye. Kort efter min Ankomst gjorde L* og jeg vort første Bekjendskab, og det just ikke paa den allervenskabeligste Maade. Han havde for kort siden sat sig ned der i Byen, som practiserende Læge. Vi stode sammen paa et Bal. Jeg var kun et Aar ældre end han, munter og letsindet, en dygtig og lidenskabelig Danser. Blandt Damerne opdagede jeg snart den bedste Danserinde, som tillige ustridigt var den smukkeste. Dog maae jeg tilstaae, at hun i den første Egenskab gjorde størst Indtryk paa mig. Jeg bød hende op til en af Datidens Modedanse, og fik et bejaende Buk. Jeg stod for at føre op, og havde just med Haandklap givet Tegn til at begynde, da L*, hvem jeg aldrig før havde seet, traadte hen til min Dame, bukkede, og erindrede hende om, at hun havde lovet ham denne Dans. Jomfrue W* rødmede, og undskyldte sig med, at hun troede det var den næste, til hvilken hun havde ladet sig engagere; »men dersom min Chapeau tillader,« lagde hun til, »kunne vi jo endnu bytte om.« »Ingenlunde!« svarte L* lidt spydigt, »jeg resignerer, og finder mig i at være No. 2, allerhelst da jeg vist nok er kun en daarlig Danser imod denne Herre.« »Det gjør Intet til Sagen,« sagde jeg, »hvem der danser bedst, men er De ikke fornøjet med min Dames Proposition, beder jeg om, at vi nu maae komme til at begynde – hele Qvadrillen venter.« Han stod just imellem os Begge. »Baade begynde og ende,« svarte han end meer spødisk, og traadte fra. Da jeg kom til Enden af Qvadrillen saae jeg ham staae nederst med en af de meest kluntede Figurer, som fandtes paa Ballet; og jeg lagde Mærke til, at han i Kjæden ikke vilde give min Dame sin Haand. Hun smilte, neppe mærkeligt, til mig, og jeg troede at føle et sagte Tryk paa mine Fingre. Fyren var skinsyg, det var aabenbart. Jeg troede, han maatte have andre Rettig-